

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 56. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593394880/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

det er bare en Sammenligning for at skjærpe Din Skarpsindighed.»

Den var skjærpet nok i Førveien, og han kunde ikke sige Meget, som jeg ikke, om end mindre tydelig, sagde mig selv. Da han spurgte, om jeg nu ikke havde Lyst til at komme fra Sallings, svarede jeg af Hjerter Jo.

«Godt; saa har Du gjort en Erfaring, der har kostet Dig et godt halvt Aar, snart et Aar. Jeg maa nu sige Dig oprigtig, at jeg respecterer, at Du ikke har villet have Noget foræret; men jeg tillader mig ærbødigst at gjøre opmærksom paa at f. Ex. halvfemsindstyve saadanne Erfaringer ville gjøre Dig til en gammel Mand og en stor Døgnigt. Naar nu Fornuften kommer og forlanger Audiens, bliver den vel indladt, ikke sandt? Naa, seer Du nu: Du veed, at jeg beboer den ene Side af Stue-Etagen og min Søster den anden. Inde hos mig kan der blot ved at ryddes lidt op blive et Værelse tilovers. Det har jeg altsaa billigt, og Du behøver ikke at skamme Dig ved at kjøbe det billig. Hvad Dit Livsophold koster, beregne vi Dig til Punkt og Prikke, ligesaa ærlig som nogen Hestehandler. Jeg har corresponderet med Din Formyndere og bragt i Erfaring, at der fra næste Nytaar bliver 50 Rdl. mere til Dig. Du har altsaa Raad til at gaae i den bedste Skole og kjøbe alle de Bøger, Du behøver. Om to Aar, altsaa omtrent i Dit 18de Aar, kan Du endnu med nogen Anstrengelse blive Student – hvad siger Du nu?»

«Dr. Hilder, De er bedre imod mig, end jeg fortjener.»

«Naa, endelig fik man da et menneskeligt Ord af den Krabat! – Jeg vil nu blot sige Dig, at Alt, hvad jeg ved denne Leilighed siger eller gjør, er blot for at vinde et Væddemaal. Ifjor, da jeg besøgte Dig, væddede jeg med mig selv om, at om Du saa var saa stiv som et Kosteskæft, skulde jeg gjøre Dig saa lind som en Bougie. Og sluttelig skulde jeg hilse Dig og sige og bede Dig erindre, at alle honnerte Folk ere i Familie.»

Men Sallings! Det var dog egenlig ogsaa honnerte Folk, idetmindste imod mig, og hvorledes kunde jeg forlade dem uden at krænke dem?

«Ja,» sagde Dr. Hilder, «der kunde jeg vel nok være Mellemmand; men jeg anseer det for rigtigst, at hvor Du selv har leiet, siger Du ogsaa selv op.»

Det var nu virkelig en vanskelig Opgave; thi Oprigtighed vilde saare, og alle hofflige Omskrivninger vilde dog lade Meningen skinne